

ΘΡΥΛΟΙ ΤΗΣ ΗΛΙΟΛΟΥΣΤΗΣ ΠΡΟΒΗΓΚΙΑΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΤΖΙΤΖΙΚΑ

[«Όταν ό τζιτζίκας τραγουδά ύστερ' από τό ήλιοβασιλεμα, κάποιος θα πεθάνη τήν άλλη μέρα τό πρωί. (Παροιμία τής Προβηγκίας)»]

ΤΗΝ Προβηγκία, τήν φωτόλουστη αὐτή χώρα, ὅλη τή μέρα, ἀπό τήν ἀνατολή ὡς τή δύση τοῦ ἡλίου, ὁ τζιτζίκας τραγουδάει σάν μεθυσμένος στίς ἑλλές, στίς μουριές, στίς ακιές, στίς κερασιές, στίς καρυδιές—τραγουδάει καί λέει τό τραγουδί τής χαράς, τής ξενιοσασιάς «Όταν ὁ ἥλιος κάνει τή γῆ ν' ἀχνίζει, ὅταν ἡ πέτρας λυώνουν ἀπό τή ζέστη, ὅταν κι αὐτά ἀκόμα τὰ καματερά λιποθυμοῦν στούς κάμπος καί ψυχὴ ζωντανὴ δέν φαίνεται στὰ χωρσάκια, ὁ τζιτζίκας γεμίζει μόνος τοῦ δλόκληρη τήν πλάσι μὲ τό μαντόνο, ρυθμικὸ τραγουδί του.

Στὴν Προβηγκία, τὴ φωτόλουστη αὐτὴ χώρα, θεωροῦν τὸν τζιτζίκα ὡς ἱερό καί δέν τὸν πειράζουν ποτέ. «Όταν κανένα χωριατοῦλοῦ πιᾶσει ἕνα τζιτζίκα, τὸν κρατῆσαι μὲ προσοχὴ στὰ χερσὶα του, τὸν φέρναι κοντὸ στ' αὐτὸ τοῦ γιὰ ν' ἀκούσῃ καλύτερα τὸ τρομαγμένο πια τραγουδί του κ' ὕστερα τὸν ἀφήνει. Ἐλευθεροῦ τὸν χαρίζει σὲ μιά σουμιλιηκη χωριατοῦλα του, γιὰ τὴν ὁποία χτυπᾷ ἡ καρδιά του, χωρίς νὰ ξέρη οὔτε ὁ ἴδιος γιατί, πιστεύοντας ὅτι τῆς δίνει τὴν ὠραιότερη ἀπόδειξι τῆς συμπάθειάς του...

«Όταν ὅμως, στὴ Προβηγκία, τὴ φωτόλουστη αὐτὴ χώρα, εἶνε κανεὶς ἀρρωστος, ἐσπλωμένος σὸν κρεθθάτι του, κ' ἀκούσει, ὕστερ' ἀπὸ τὸ ἡλιοβασιλεμα, ἕνα τζιτζίκα νὰ τραγουδᾷ ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρό του, νοιώθει ἕνα δυνατὸ ρίγος στὴν ψυχὴ του, κόβεται ἡ ἀναπνοή του καί νομίζει πὼς θάλεπει κιόλας ζωντανὸ τὸ χάρο μπροστὰ του...

Μιά παλῆα Προβηγκιανὴ παροιμία, λέει: «Όταν ὁ τζιτζίκας τραγουδᾷ ὕστερ' ἀπὸ τὸ ἡλιοβασιλεμα, κάποιος θα πεθάνη τήν άλλη μέρα τό πρωί...»

Καί ὅλοι πιστεύουν σ' αὐτὴ τὴν παροιμία, γιὰ τὴν γλιῶδες χρόνια τώρα, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ὁ καλὸς Θεὸς ἔρριξε γενναϊῶδωρα τὸ φῶς του στὴν Προβηγκία—θαίνει πάντοτε ἀληθινῆ...
***

Στὸ κομψὸ αὐτὸ ἐξοχικὸ σπίτι, μὲ τὴ μικρὴ θεράντα, τὴν σκεπασμένη ἀπὸ κληματιές, σὸ σπῆτι αὐτὸ ποὺ φαίνεται σάν νὰ χαμογελά στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, ὅλοι εἶνε ἀνήσυχτοι καί λυπημένοι... Ἡ μητέρα βρίσκεται σὸν κρεθθάτι θαρεῖα ἀρρωστη.

Τοῦ βίκου, μὲ τὸν ἐρχομὸ τοῦ καλοκαιριοῦ, τὰ τζιτζίκια ἀρχισαν καί πάλι νὰ λένε τὸ ἀσπαστὸ τραγουδί τῆς ὕγείας καί τῆς χαράς. Ἡ μητέρα εἶνε ἀκόμα ἐσπλωμένη σὸν κρεθθάτι, ἀγὼγὴ καί μισομένη, μὲ πόσοπο πῶ ἀσπο κ' ἀπὸ τὰ σεντόνια τῆς, μὲ χέρια ποὺ ἀντιφένγουν, μὲ μάτια θολὰ, αθυσμένα. Δέν θυγάει λέξι ἀπὸ τὸ στόμα τῆς, παράπονο δέν ἀκούγεται ἀπὸ τὰ γείλη τῆς. ἕνα πονεμένο χαμόγελο ἀπλώνεται στὴν ὄψι τῆς... Μά, ὅποιος τὴν βλέπει, καταλαβαίνει πὼς ἡ ζωὴ τῆς ἀρῆνε: σιγά-σιγά, πὼς ἀργολούει σάν κερῆ...

«Ἡ νιατόρα πηγαίνει καί τὴν βλέπει δυὸ φορὲς τὴ μέρα. Νά, καί τώρα εἶνε μέσα σὸν δωμάτιο τῆς ὑπέρτας. Ἡ γκουβερνάντα εἶπε στὸν Τοτό καί τὴ Μώντ, τὰ δυὸ παιδάκια τῆς ἀρρωστης:

—Πηγαίνετε νὰ παίξετε ἔξω... Μὴν πῶτε, ὅμως, πολὺ μακριά, γιὰτὶ θὰ σὰς φωνάσω σὲ λίγο...

«Ἡ Τοτός,—τασοραῦν χρόνων,—καί ἡ Μώντ,—ἔξη χρόνων,—πινόνταν ἀπὸ τὸ χεράκι καί θυσίνουν ἔξω, ἀμύλητοι καί λυπημένοι. Τὶ παράξενα πράγματα συμβαίνονταν τώρα τελευταία στὸ σπίτι, ποὺ ἀντιλαλοῦσε ἄλλοτε ἀπὸ γέλια καί φωνές... Ἡ μαμά εἶνε ἐσπλωμένη πάντοτε σὸν κρεθθάτι. Ἡ γκουβερνάντα δέν τ' ἀφήνε νὰ τὴν δοῦν, νὰ τὴν αἰλήσουν... Ὁ μπαμπάς δέν ἀνοίγει δόλοῦ τὸ στόμα του. Καί ὁ συγγενεὶς ποὺ ἔρχονται νὰ δοῦν τὴν ἀρρωστη, μόλις γυθῶν ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς, ἀφήνουν τὰ δάκρυά τους νὰ κυλῶσουν ἐλεύθερα ἀπὸ τὰ μάτια τους.

«Ἡ Τοτός καί ἡ Μώντ δέν ἔξερουν ἀκόμα πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὴ ζωὴ. Ξέρουν ὅμως πολὺ καλά, χωρίς νὰ τοὺς τὸ πῆ κανεὶς, ὅτι ὁ ἀρρωστος πεθαίνουν... Μήπως πεθάνει κ' ἡ μαμά; Ὁ ἥλιος πᾶει νὰ βασιλεύει, μὰ κάνει ἀνυπόφορη ζέστη... Ὁ ἀγῶνας βροχὴ τὴ νύχτα... Ἡ γῆ ἀχνίζει. Ὁ χιωριάτης σκεπάζουν τὰ ἀπατά τους μὲ μεγάλους μουσαμάδες, γιὰ νὰ μὴ τὰ καταστρέψη ἡ θύελλα. Μιά δούρατὴ ἀπειλὴ εἶνε χυμένη στὴν ἀτμόσφαιρα. Τὰ καματερά μουσκέρζουν ἀήσυχτα, γυρνώντας τὸ κεφάλι τους δεξιὰ καί ἀριστερά... Ὡστόσο, μέσα στὴ θαρεῖα ἀ-

τμόσφαιρα, τὰ τζιτζίκια συνεχίζουν τὸ χαρούμενο τραγουδί τους, ἀδιάφορα καί ἀμέριμνα.

—Ἄκουσε τὰ τζιτζίκια, λέει ἡ Μώντ στὸν Τοτό.

«Ἡ Τοτός στέκεται ἀκίνητος, θάξει τὸ δάχτυλό του σὸν στόμα του, μένει λίγο σκεπτικὸς καί ὕστερα ρωτᾷ:

—Θυμάσαι τί μὰς εἶπε ἡ κυρὰ Μπρυγιέρ, ὅταν πέθανε ὁ Ζάκ, ποὺ ἐρχότανε καί παίξαμε μαζύ;

—Τί μὰς εἶπε ἡ κυρὰ Μπρυγιέρ;

—«Όταν ὁ τζιτζίκας τραγουδᾷ ὕστερ' ἀπὸ τὸ ἡλιοβασιλεμα, κάποιος θα πεθάνη τήν άλλη μέρα τό πρωί...» Καί ἡ μαμά εἶνε ἀρρωστη...

Ἡ Μώντ ἀρχίζει νὰ φοβάται καί αὐτῆ... Καταλαβαίνει ὅμως, ὅτι σάν μεγαλύτερη ποὺ εἶνε, πρέπει νὰ δώση θάρρος στὸν ἀδελφὸ τῆς.

—Μὰ ὁ ἥλιος δέν βασιλεύει ἀκόμα! τοῦ ἀπαντᾷ.

Σιγά-σιγά, θαθὸι ἱοκίοι ἀπλώνονται στὸν κάμπο. Ἡ βαλανιδιά φαίνεται τώρα πῶς μεγάλη. Καί τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ, πέρα, στὸ θάθος, ποὺ γυαλίζουν ὡς τώρα ἀπὸ τὶς ἀχνίτες τοῦ ἡλίου, ἀρχισαν νὰ γίνονται θαμπὰ, σκούρα...

«Ἡ ἥλιος πᾶει νὰ βασιλεύει. Ὁ κάμπος ἐρημνώνεται. Ἡ κοπέλλες τραγουδᾶνε, γυρνώντας στίς καλύβες τους. Καί τὰ καματερά μουσκέρζουν χαρούμενα, καταλαβαίνοντας πὼς ἔφτασε ἡ στιγμή νὰ ξεποστᾶσουν σὸν σταλόνο τους. Μιά παράξενη σιωπὴ πέφτει σιγά-σιγά στὴν πλάσι. Ἐὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι καί αὐτὰ τὰ δένδρα φαίνονται ἔτοιμα νὰ γείρουν στὴ γῆ καί νὰ κοιμηθοῦνε...

«Ἡ Τοτός καί ἡ Μώντ πινόνταν πῶ σφιχτὰ ἀπὸ τὸ χερί, κυριευμένοι ἀπὸ ἕνα ἀνεξήγητο αἶσθημα φόβου μπρὸς τὸν θέαμα τῆς μέρας ποὺ ἀγορευθαίνει. Ὡστόσο, τὰ τζιτζίκια ἐξακολουθοῦν νὰ τραγουδᾶνε, μεθυσμένα, μὲ μεγαλεῖτε ρο κερῆ, μὲ νότες πῶ δυνατές.
***

Ξαφνικά, μιά ἀπέραντη πυρκαϊὰ πορφώρωσε τὸν ὄριζοντα. Τὰ σύννεφα θάσαν σὸν σίμα, ἐνά, πῶ ψηλά, ἄλλα σύννεφα ἔγιναν χρυσὰ, θαυγάλας, σχηματίζοντας ἕνα ζωτικὸ τεράστιο υποκίετο ἀνάμεσα οὐρανοῦ καί γῆς. Καί ὁ ἥλιος, μεγάλη κόκκινη σφαῖρα, χωρίς λάμψη, χωρίς θερμότητα, ἀρχισε νὰ πέφτει γοργὰ, νὰ μικροκρῆθεται πίσω ἀπὸ τὰ θουὰ, νὰ χάνεται σιγά-σιγά, νὰ ἐξαφανίζεται...

«Ἡ ἥλιος δέν φαίνεται πια στὸν οὐρανὸ.

—Βασιλεύει ὁ ἥλιος! ψιθυρίζει ἡ Μώντ.

—Μὰ ὄχι, ὄχι! ἀποκρίθηκε ὁ Τοτός. Γι' ἀκούσε!

—Τὸ τραγουδί τοῦ τζιτζίκια;

—Ναί... Δέν ἀκούει τὰ τζιτζίκια ποὺ τραγουδοῦν: Πὼς λές ὅτι ὁ ἥλιος βασιλεύει, ἀφοῦ τὰ τζιτζίκια τραγουδοῦν ἀκόμα; Ἐκτός ἀν...

—Τί θέλεις νὰ πῆς; ὠτὰ ἀνήσυχη ἡ Μώντ.

—Ἐκτός ἀν εἶνε ἀλήθεια ἐκεῖνο ποὺ μὰς εἶπε ἡ κυρὰ Μπρυγιέρ! ψιθυρίζει ὁ Τοτός.

—Σῶπα, Τοτό! φωνάζει φοβισμένη ἡ Μώντ.

Μὰ τὰ τζιτζίκια ἐξακολουθοῦν νὰ τραγουδᾶνε, ἀδιαφορώντας ἀν χάθηκε ὁ ἥλιος πίσω ἀπὸ τὸν ὄριζοντα...

—Γυρνᾶμε σπῆτι, Τοτό; ρωτᾷ ξαφνικά ἡ Μώντ.

—Ναί...

Καί τὰ δυὸ ἀδελφάκια γυρνούν σπῆτι, στὸ σπῆτι ποὺ εἶνε τόσο θλιμμένο τώρα τελευταία, νοιώθοντας ἕνα κόμπο σὸν λαϊμό, μιά πέτρα στὴν καρδιά. Δέν τολμοῦν νὰ μιλήσουν γιὰ τὸ ζήτημα ποὺ τοὺς βασανίζει τὸ μυαλό. Ἡ Μώντ σφίγγει μὲ περισσότερη δύναμη τὸ χερί τοῦ Τοτό. Εἶνε, βλέπεται, ἡ μεγαλύτερη ἀδελφὴ καί πρέπει νὰ τοῦ δώση θάρρος.

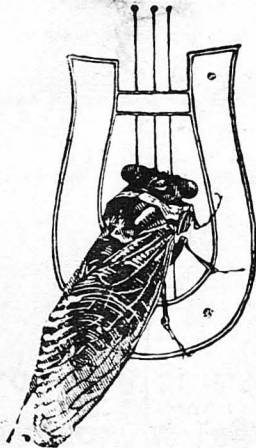
Νυχτώνει.

«Ἡνα-ἕνα, τ' ἄστρα ἀνάθουν στὸν οὐρανὸ. Μὰ τὰ τζιτζίκια ἐξακολουθοῦν νὰ τραγουδᾶνε ἀνάμεσα στίς φυλλωσιές τῶν δένδρων, ποὺ φαίνονται μαῦροι καί σκοτεινοὶ ὄγκοι. «Ἡ τζιτζίκια, μήπως τονίζετε τώρα καμιά σερβενάτα στ' ἄστρα ἡ μήπως λέτε κανένα μοιρολόι, γύρω ἀπὸ ἕνα νεκρὸ;

«Ἡ Τοτός καί ἡ Μώντ σταμάτησαν κάτω ἀπὸ τὴ θαλανιδιά, στὴν ὁποία τραγουδοῦσαν τὰ τζιτζίκια. Καί, ξαφνικά, ἀρχισαν νὰ κουνᾶνε μαζύ τὰ χέρια τους καί νὰ φωνάζουν:

—Πᾶπτε, κακὰ τζιτζίκια!... Δέν ἐξέρετε πὼς ἡ μαμά εἶνε ἀρρωστη; Μὴ τραγουδᾶτε πια ἄλλο, γιὰτὶ ὅλοι στὸ σπίτι κλαῖνε...

Μὰ τὰ τζιτζίκια, ἀδιαφορώντας γιὰ τὶς παρακλήσεις τῆς Μώντ καί τοῦ Τοτό, ἐξακολουθοῦσαν νὰ σκορπίζον μες στὴ νύχτα τὸ ἔξαλλο, τὸ εἰρωνικό—τὸ σαρκαστικὸ τραγουδί τους! Τὰ τζιτζίκια ἔχουν δικη, φτωχὰ παιδιά! Ἄδριο, ὅταν θὰ ἔ-

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΣΤΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Το Μεξικανικό αίμα θράζει σαν «μούστος γλυκοπίπερος».

Η αδελφή της Μεξικανίδος θεντέττας Λούπε Βελές, Γωσφίνα, συνελήφθη στο Χόλλυγουντ, δικάστηκε και καταδικάστηκε «διά θανατούσους ύβρεις, έκστοιμοισθί-σας εν μέση οδῷ» έναντιόν δύο ἀγνώστων.

Την έπειραζαν δηλαδή στο δρόμο κι' αυτή άνοιξε τὸ στοματάκι της και τούς...έτρεψεν εις φυγήν με τίς θρισίεις της. Τέτοιο ήταν τὸ θρισολοί της, ὡστε επενέβη ἡ άστυνομία πρὸς προστασίας της...δημοσίας αιδούς.

Ο Ραβὸν Νοδάρρο έτοιμάζεται νά παίξη «Τόσκα» με τὴν Αίλιυ Πόνυ.

Ευτυχής τόπος! Στὴν Αυστραλία ἡ εἰσπράξεις τῶν κινηματογράφων αὐξήθηκαν τώρα τελευταία κατά πενήντα τοίς ἑκατό. Κι' αὐτὸ γιὰτι ὑπερτιμήθηκαν τὰ μαλλιά—τὸ σπουδαιότερο προϊόν της μεγαλοησού—και εἰσήχθη πολὺ ξένο συνάλλαγμα, πὸν επέτρεψε νά ξαναρχίσουν κι' άλλες δουλειές πὸν εἶχαν σταματήσει με τὴν κρίσι.

Οι ζωόφιλοι συγκινήθηκαν ἀπὸ τὰ μαρτύρια πὸν τραβοῦν διάφορα ζῶα στὰ στούντιο, γιὰ τὸ γύρισμα ταινιῶν μὲ σκληνές ζῶων. Κι' ὁ Ἄγγλος βουλευτής σέρ Ρόμπερτ Κόγουερ ὑπέβαλε πρὸ ἡμερῶν στὴ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων πρότασιν νόμου, πὸν ἀπαγορεύει ἐπὶ ποιῆ φυλακίσεως, τὴν κακομεταχείρισι ζῶων στὰ κινηματογραφικὰ στούντιο.

Ἡ χήρα τοῦ Λόν Τσανέυ, πὸν ἐπέθανε πρὸ ὀλίγου καιροῦ, ἄφησε στὸ σῶφρ της 500.000 φράγκα, γιὰτι τὸν καιρὸ πὸν ἦταν ἀρωστικὴς ἐπρότεινε...νὰ τὴν παντρευτῆ! Ἡ καμμένη ἡ χήρα δὲν ἔζησε νὰ τοῦ δώσῃ τὸ χέρι της. Τοῦ ἔδωσαν ὡσως τὴν περιουσία της. Τύχη μιὰ φρά!...

Ἡ Αίλιη Νταμιτὰ εἶνε ἀπὸ τίς πιὸ ἐνδοξές θεντέττες κι' ὡμὰς δὲν εἶνε εὐχαριστήμενὴ ἀπὸ τὸν κινηματογράφο.

—Οὐτὲ στὸν ἔθρῳ πὸν δὲν θὰ συμβούλευσα νά γίνῃ ἡθοποιός κινηματογράφου! εἶπε. Ὁ κινηματογράφος ἀπαιτεῖ τόσες θυσίες, πὸν δὲν τίς ἰσοσταθμίζουσι οὔτε ἡ δόξα, οὔτε τὰ πλοῦτη πὸν δίδει σ' ὅσους πετύχουν. Ὅλοι οἱ ἐργάτες ἐπέτυχαν νά δουλεύουν ἕνα ὀκτώωρον τὴν ἡμέρα. Ἐμεῖς, ἔξερετε πόσο δουλεύουμε; Δεκατέσσερες ὥρες τὴν ἡμέρα! Μὰ τὸ χειρότερο εἶνε, πὸν πρέπει, ὅποισ ἀφοσιώνεται στὸν κινηματογράφο, νά θυσιάσῃ τὴν καρδιά του και ὅλο του τὸ «εἶνα». Ἐγὼ, πὸν μὲ θλίπετε, ἀρραβωνιάσθηκα τρεῖς φορές μὲ ἀνθρώπους ἐκτός τοῦ επαγγέλματός μου, και ὅπως ἔξερετε ἀκόμα μένω...ἀνυπανδρῆ... Δὲν θῶηκα, δηλαδή, ἀνδρα διαθέσιμενὸν ν' ἀρκεσθῆ στὰ ψυχία τοῦ ἑαυτοῦ μου, πὸν περισσεύουν ἀπὸ τὸν κινηματογράφο. Ἄλλοίμονο! Μήπως ὀρίζουμε τὸν ἑαυτὸ μας; Πάνω στὴ δουλειά μας δὲν ἔχουμε οὔτε ἕνὸς λεπτοῦ καιροῦ νά κυττάζουμε τὸν ἀνδρα πὸν ἀγαποῦμε. Κι' ὅταν, μετὰ τὴ δουλειά, τσακισμένες ἀπὸ τὴν κοῦρασι κι' ἐκνευρισμένες, γυρίζουμε στὸ σπίτι, τὸ μόνο πὸν ποθοῦμε, εἶνε νά πέσουμε νά κοιμηθῶμε. Ποῦ ὄρεσι γιὰ φιλιὰ και χάδια; Ὁ κινηματογράφος! Σκυλοδουλειά! σὰς λέω.

Μὰ, ἂν ἡ Αίλιη Νταμιτὰ, μιὰ ἀπὸ τίς βασιλισσές της ὀθόνης, ἔχει αὐτὰ τὰ παράπονα, τότε τί νά πονῆ ἡ άλλες, πὸν ἔκαναν τίς ίδιες και μεγαλύτερες θυσίες γιὰ τὸν κινηματογράφο, χωρὶς τίς ἐς ἀντάλλαγμα νά ἐπιτύχουν ὡστε μεγάλο μισθὸ, οὔτε δόξα:

πνήστε, τοῦ κάκου θὰ φωνάζετε:

—Μαμά!...

Ἡ μαμά σας δὲν θὰ ζῆ πειὰ νά σας ἀκούσῃ!

Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ μεσημέρι, μιὰ γειτόνισσα πῆρε τὸν Τοτὰ και τὴ Μῶντ στὸ σπίτι της.

—Ἡ μαμά σας, τοῦς εἶπε, ἔφυγε γιὰ ἕνα μακρινὸ ταξεῖδι... Καί ὕστερα, ἔντυσαν τὰ δυὸ ἀδελφάκια στὰ μαῦρα...

...Στὴν Προθηγία, τὴ φωτόλωση αὐτῆ χώρα, ἔλο πι-οτεῶσων στὴν παλιὰ παρομιά, πὸν λέει:

«Ὅταν ὁ τζιτζικας τραγουδᾷ ὕστερ' ἀπὸ τὸ ἡλιοβασιλεμα, κάποιος θὰ πεθάνῃ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῖ...»

Ο Ὀλιβέρ Χάρντι, ὁ περίφημος «Χουτρός» τοῦ κινηματογράφου

[Εἰδήσεις, πληροφορίες, κευσομπολιῶ]

Ὁ Οὐάλλας Μπῆρρ, ὁ κομμικός τοῦ κινηματογράφου, πρὶν γίνεῖ «άστηρ», ἔκανε διάφορα επαγγέλματα. Μεταξὺ τῶν άλλων ἐργάστηκε και σ' ἕνα ἱπποδρόμι ὡς κλόουν. Στὸ ἱπποδρόμι αὐτὸ, εἶ-χεν ἀναλάβει νά γυμνάξῃ και τοῦς ἐλέφαντες!...

Πὼς ἀλλάζουν οἱ καιροὶ στὸν κόσμο ἐδῶ κάτω!...

Τὰ ἱστορικὰ φιλμ εἶνε τῆς μόδας. Ὁ Μπερνάρ Ντεσάν έτοιμάζει μιὰ ταινία σχετικὴ με τὴ Γαλλικὴ Ἐπανάστασι, με τὸν τίτλον «Υπὸ τὸν πέλεκυ».

Ἐὰ πρωταγωνίστησῃ ἡ Μασὶ Μπέλλ. Ἐπίσης έτοιμάζεται ὁ «Καζανόσας», νέο φιλμ, θγαλμένο ἀπὸ τὰ Ἰαπωνιμνηομεῦματα τοῦ θρυλικοῦ τυχοδιώκτου και κατκτητοῦ γυναικῶν.

Ὁ Πάνσο Βίλλα ἦταν ἕνας Μεξικανός ληστής, πὸν ἐσκότωσε καμμιά πενήνταρὶα ἀνθρώπους κι' ἐλήσθησε καμμιά πεντακοσάρια. Οἱ σεναρίστες λοιπὸν περιπετειώδη ζωὴ τοῦ Μεξικανοῦ αὐτοῦ ληστάρχου τὰ θέματα πολλῶν φιλμ, τὰ ὁποία ἐσημείωσαν μεγάλες εἰσπράξεις στὴν Ἄμερική.

Μὰ ἐκεῖνο πὸν θ' ἀποτελέσῃ σωστὸ θρίαμβο, θὰ εἶνε ἕνα νέο φιλμ, πὸν γυρίζεται τώρα στὸ Χόλλυγουντ με τὸν τίτλο «Ζήτη ὁ Βίλλα». Τὸ φιλμ αὐτὸ ἔχει τὸ ἔξης ἐξαιρετικό: Τὸ ρόλο τοῦ ληστάρχου, ὅταν ἦταν παιδί, θὰ τὸν παίξῃ ὁ μικρὸς γυιὸς πὸν ἄφησεν ὁ Βίλλα πεθαίνοντας!...

Συνήθως ἡ γυναῖκες κρύβουν τὰ ἐκ κλεψιγμίας παιδιὰ τῶν. Μὰ καμμιά φορὰ τὸ κάνουν αὐτὸ και οἱ ἄνδρες και ἰδίως ὅταν εἶνε κινηματογραφικοὶ ἀστέρες, ὅπως ὁ Ζῶρζ Ράφτ.

Ὅταν ὁ Ράφτ παρουσιάσθηκε στὸ Χόλλυγουντ και διεκρίθη ὡς ἡθοποιός τῆς ὀθόνης, οἱ διαφημιστὰί της κινηματογραφικῆς ἔταιρείας, πὸν ἔπαιζεν, ἔγιναν ἔξω φρενῶν, μολις ἔμαθαν πὼς εἶχεν ἕνα γυιὸ πὸν δώδεκα ἐτῶν, πρὶόν ἕνὸς συντόμου ἐρωτὸς του στὴ Νέα ὸρκη.

—Θὰ σὰς πάρῃ γιὰ ῶρο ὁ κόσμος, ἂν μᾶθῃ πὼς εἶχαιτε τόσο μεγάλου παιδί, τοῦ εἶπαν.

—Τί νὰ τὸ κάμω; Νὰ τὸ πνίξω; ἀπάντησεν ὁ Ράφτ.

Ἐτσι, ὁ Ζῶρζ Ράφτ ἐκράτησε μὲν τὸ γυιὸ του, ἀλλὰ τὸν παρουσίασεν ὡς ἀνεψιὸ του. Μὰ τὸ πρῶμα ἐγνώσθη τελευταίως, ὅταν ὁ Ζῶρζ Ράφτ ἀνήρθηκε διαρρηθῆν νά παίξῃ τὸ ρόλο ἕνὸς κακοποιοῦ. Οἱ κριτικοὶ τοῦ ἐπέτεθσαν γι' αὐτὸ τὴν ἀρνησι, τὴν ὁποῖαν δὲν μποροῦσαν νά ἐξηγήσουν. Τότε ὁ Ράφτ ἐξομολογήθηκε ὑπὸ ἐγκυμῆθαι σ' ἕνα δημοσιογράφο, ὅτι δὲν ἤθελε νά παίξῃ τὸ ρόλο τοῦ κακοποιοῦ γιὰ νὸ μὴν τὸν ἰδῇ ὁ γυιὸς του και σχηματίσῃ φρικτὴ ἰδέα γιὰ τὸν πατέρα του. Ὁ δημοσιογράφος τὸ ἔγραψεν αὐτὸ...ὕπὸ ἐγκυμῆθαι κ' εἶται ὅλος ὁ κόσμος εἶαθε πὼς ὁ Ζῶρζ Ράφτ εἶνε πατέρας ἕνὸς γυιοῦ δεκαπέντε πειὰ ἐτῶν.

Ἡ χαριτωμένη Τζιν Χάρλοου, ἡ θεντέττα με τὰ «πλαινέ» μαλλιά, τρεῖς φορές ὡς τόσας παντρεύτηκε, μα τὸν...μῆνα τοῦ μέλιτος δὲν τὸν ἀπῆλασε ἀκόμα. Στὸν πρῶτο γάμο της, ὁ σύζυγός της, ἕνας νεαρὸς χρηματιστῆς τοῦ Σικάγου, ἐπειδὴ συνέπεισε τίς ἡμέρες τῶν γάμων του μιὰ χρηματιστηριακὴ κρίσι, δὲν ἄδειαζε γιὰ ταξεῖδι μέλιτος.

Τὴ δευτέρη φορὰ, ὁ σύζυγός της, ἡθοποιός τοῦ κινηματογράφου κι' αὐτός, ἦταν ἀγκαλιαρισμένος με συμβόλοισ και δὲν μποροῦσε ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ. Μετὰ δυὸ μῆνες δὲ ἀποτόκτωνσε!

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἡ Χάρλοου παντρεύτηκε γιὰ τρίτη φορὰ με τὸν ὀπερατέρ Χαλλ Ρόσσον, στίς 4 π. μ. Ὁ διευθυντῆς της κινηματογραφικῆς ἔταιρείας, στὴν ὁποία ἐργάζεται ἡ Ἰζιν Χάρλοου, τῆς προσέφερε γιὰ γαμήλιου δῶρο τὰ ἔξοδοι και τὰ μέσα ἕνὸς ταξεῖδιου τοῦ μέλιτος ὡς τὸ Χονολουλοῦ. Μὰ τὴν τελευταία στιγμῆ, ἡ Χάρλοου προσεβλήθη ἀπὸ κρίσιν σκαλωκοει-δίθιδος και τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος τὸν πέρασε στὸ νοσοκομεῖο.

Γιὰ τρίτη φορὰ, δηλαδή, ἔχασε τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος. ...Στὸν τέταρτο γάμο της ἴσως εἶνε τυχερώτερη.